

Folkets Festspillsc

TREFF

Noe så enkelt som ekte mennesker som deler sine gleder og sorger er en sterk teateropplevelse under Festspillene - nok en gang.

Teater

Folkets Festspillscene

«En plass i solen»

Regi: Vibeke Flesland Havre

DNS Lille Scene

Festspillene

Folkets Festspillscene har ingen stjerneskuespiller eller et prisbelønt manus. Likevel er det intenst berørende og dypt menneskelig teater.

Her er den opprørske kvinnen som rømte til Bergen. Mannen som brøt med familiens regelbundne trosfellesskap. Hun som bare vil være seg selv eller dø. Han som sliter med å være sammen med mennesker, men som ikke ser noen mening med livet uten å skape den sammen med andre. For første gang forteller han til vilt fremmede mennesker om sitt bunnpunkt - og vendepunkt.

Det er så fascinerende og rørende at du ikke vil at det skal ta slutt, selv om det bare er vanlige mennesker som forteller historier fra levde liv. Men det er liv som har berøringspunkter med våre, både opprør, forelskelse, angst og død kjenner vi igjen.

Modig

«All verden er en scene», skrev Shakespeare. Disse menneskene tar scenen med sine liv, og forteller sammen og hver for seg at alle er bra nok. Vi ler av hun som ikke klarer å slutte å smile, selv ikke når hun forteller om da hun innså at hun måtte skille seg. Vi kjenner klumpen i magen som musikanten i Manger Musikklag bar på, han som ikke følte seg god nok. Og vi røres av at noen våger å fortelle om mørket, om det vonde i å ikke passe inn.

«I fellesskapet har alle rett til en plass i solen», får vi høre. Kari Bakke, Håvard Skutle, Trond Stensland, Cornelia Glitsch, Rune Johnsen, Vibecke Linn Knudsen og Anita Marie

Solvang tok alle sin plass i rampelyset, og grep med sitt mot. De er ikke skuespillere, selv om de inntar en fortellerrolle med en gang de står på en scene. De er medmennesker som har noe viktig å si om å leve og å finne sin plass - og tør å gjøre det.

Folkets teater

Teaterkonseptet er inspirert av tyske Bürgerbühne og danske Borger Scenen, der vanlige mennesker forteller sin historie på en scene. Jungeltelegrafene gikk i fjor om den sterke nyskapingen på Festspillene. Regissør og dramatiker Vibeke Flesland Havre fikk også Pernillestatuetten. Nok en gang har hun fått mennesker til å dele interessante historier, og satt dem sammen på en helhetlig måte. Vi får høre bruddstykker av liv, fra jordnære barndomsminner til forelskelsens glede og sorgen over å miste noen. Men det oppleves ikke som stykkevis og delt, historiene glir over i hverandre.

Seilas

Fortellingene er satt inn i bildet av livet som en seilas, og fortelles på en strand, med bølger på lerretet og bølgeskvulp på høytalerne. De maritime metaforene er litt påtrengende, men samtidig er havet og friheten noe mange av menneskene på scenen har et sterkt forhold til. Og kjærligheten og melankolien i sangen «Vem kan segla förutan vind» treffer oss enda sterkere etter at syv mennesker har blottlagt seg for oss.

«En plass i solen» er heller ikke uten teatermessige overraskelser. En av deltakerne går av scenen. Noen ganger er det for vanskelig å fortelle noe. Noen ganger får du det ikke til. Det gjør faktisk oppsetningen enda sterkere. Folkets Festspillscene forteller at det er greit å ikke mestre noe, for livet selv er uperfekt. Vibeke Flesland Havre og hennes medfortellere gir oss en kraftig påminner det.

«En plass i solen» får deg både til å le og gråte, og bli glad i livet. Festspillene har skapt en god teatertradisjon som bør få folket til teatret.

Ann Kristin Ødegård